

Herscovici Márk

**A HÁROM
VARÁZSMAG**

**Dunakanyar Erdei Általános Iskola, 7. o.
Visegrád**

Egyszer volt, hol nem volt, a legjobb írókon is túl, volt egyszer két testvér, kiknek neve Martin és Márkó. Ez a két ifjú- és tisztaszívű testvér kalandra vágyott, és hogy álmukat megvalósítsák elmentek az erdőbe.

Miközben sétáltak, Martin odaadott egy kis levelet Márknak, mire ő megkérdezte, hogy mit kapott, de öccse nem felelt, hanem lesütött szemmel azt válaszolta:

- Ezt apa adta nekem halála előtt.

Az üresnek tűnő papírlapon három ősi mag rajza volt látható. Márk nem bírta ki, megkérdezte, hogy mik ezek. Az öccse motyogva felelte, hogy ezek energiamagok. Márk nagyon meglepődött, de nem szólt semmit, mert tudni szeretne volna, hogy az öccse hová akar kilyukadni, és hogy mibe keveredtek bele. Martin folytatta. Márk kíváncsian nézett öccsére, mire ő újra megmutatta bátyjának a levelet, de ezúttal a lap másik oldalát, amin rengeteg érdekes állat ábrája volt. Jobban mondva rengeteg fa, amire állatok képei voltak festve. Márk most is, mint az előbb, megint megkérdezte, hogy mik ezek. Martin most már tisztán és érthetően ezt felelte:

- Ezeket már neked egyedül kell megtalálnod! Apa utolsó kérése az volt, hogy az energiamagokat együtt keressük meg. De az állatokat formázó fáknak csak Te láthatod meg a szépséget, ezért csak Te találhatod meg őket. Persze csak akkor, ha eljön az ideje.

- Miért kellene megtalálnunk ezeket a magokat és állatokat?

- Azért, mert apa is meg akarta találni őket, de neki nem sikerült...

- Ezek valamilyen különleges magok és fák?

- Állítólag a magokkal föl lehet támasztani halott embereket, állatokat és az elhalt növényeket is. Ráadásul az állatokat meg is gyógyítja, akik utána hú társai lesznek annak, aki felélesztette őket.

- Jut eszembe, apának miért is nem sikerült megszereznie ezeket a magokat?

- Azért, mert az a barlang, ahol ezek a magok el vannak rejtve, tele van csapdákkal.

- És hány csapda van?

- Három. Az elsőnél csak a becsületes ember jut át, a másodiknál az erőre van szükség, a harmadik csapda pedig a bölcsességet teszi próbára.

- Ez a három tulajdonság mind a kettőnkben megvan, így legyőzhetetlenek vagyunk!

- Akkor ne vesztegezzük tovább itt az időt!

- Kalandra fel!

Martin és Márk izgatottan nekivágtak az ismeretlennek. Tempós sétájuk nem volt eredménytelen, mert háromórás gyaloglás után, az eddigiekhez képest más formájú és színű köveket vettek észre. Martinnak olyan érzése volt, hogy valaki figyelni őket, de bátyja figyelemre sem méltatta, pedig öccsének igaza volt. Egy kifestett farönk figyelte őket már egy ideje, ahogy bandukolnak. Habár a festése kissé érdekes volt, azért mindenhova eljutott, ahova szeretett volna. Ugyanis egy térkép volt a felülete, így tudott barangolni magában.

A Térkép kissé megcsúszott egy lejtőn és beesett egy bokorba. Ezt már Márk is gyanúsnak találta, ezért elkérte öccsétől a kést - amit magukkal hoztak elővigyázatosságból -, és lassan a bokor felé közeledett, ahonnan a zajt hallotta. Ekkor ájultan meglátta a Térképet. Felvette, és rárakta a kis farönköt egy nagyobb farönkre. Márk csak ült egy darabig, nem szólt semmit. Nézte a Térképet és mintha várt volna valamire. Ekkor öccse hirtelen kibontotta a hátizsákot, elővett egy nagy fekete dobozt és odarakta Márk elé. Márk még mindig szótlanul, lassan kinyitotta a fekete dobozt, és kivette a tartalmát. A következők voltak a dobozban: tizenkét használatlan kiváló minőségű ecset és néhány bontatlan alapfesték.

Márk kiválasztott egy hosszú barna sörtéjű ecsetet és lassan belemártotta a barna festékbe. A farönk még mindig mozdulatlanul állt egy helyben és Márk nekilátott, hogy elkezdje visszafesteni a lekopott barna színű hegyeket.

Két perc múlva, amikor végzett, a farönk lassan megmozdult és észrevette Márkot, aki még nem tette le az ecsetet. A Térkép rögtön felismerte helyzetét, majd álmos hangon megkérdezte:

- Ö-ö-ö... te megjavítottál engem?

- Igen - mondta Márk, s lassan letette az ecsetet, mert azt hitte, hogy a Térkép még nem tért teljesen magához.

- Köszönöm, hogy újrifestettél. Hogyan hálálhatnám meg neked, amit értem tettél?

- Ez mitől olyan nagy dolog?

- Ha egy Térképet három órán belül nem fest újra valaki, akkor az a Térkép többet nem ébred föl! De, ha valaki megmenti, akkor ő hú társa lesz útja során.

Martin udvariasan előlépett és megmutatta a varázsmagok rajzait.

- Ezeket keressük. Nem tudod, hogy hol lehetnek?

- De tudom, hogy hol vannak. Viszont három próbatételt kell kiállni annak, aki a magokat meg akarja szerezni.

- Igen tudjuk! Csak mutasd, meg hogy hol vannak, mi majd megszerezzük őket!

- Rendben van, kövessetek!

Martin felemelte a térképet, hogy lássa, merre kell menni.

A Térkép navigált jobbra és balra, jobbra és balra többször is, míg egyszer csak azt nem mondta: - Megérkeztünk! Mint tudjátok, az első csapda következik, ahol csak a becsületes ember jut át.

Abban a pillanatban hirtelen megjelent egy Manó.

- Te miféle szerzet vagy? - kérdezte Márk

- Én Manómama vagyok, és mondom is a feladatot! Végig kell jutnotok egy 12 méteres alagúton, ami temérdek kincssel van tele. A kincsek élnek, és csábítanak fognak titeket. Ha bármelyikhez hozzáértetek, elbuktok.

Induljatok, mert fogytán van az időtök...

Martin észre sem vette, de Márk már elindult a gyönyörű csillogó kincseket bámulva. Utánafutott, hogy együtt vágjanak neki az első próbának.

Már fél úton jártak, amikor Márk egy különleges kincsre lett figyelmes. Megbabonázva nézte... Martin érezte, hogy most veszélybe került a küldetésük. Már épp el akarta rángatni onnan testvérét, amikor Márk megrázta fejét, és nagy léptekkel tovább indult.

Nemsokára kiértek az alagútból, ahol már várta őket a Térkép és a mosolygós Manómama.

- Gratulálok, teljesítettétek az első próbát, bebizonyítottátok, hogy becsületesek vagytok. Megérdemlitek méltó jutalmatokat, odaadom az első varázsmagot.

Csak úgy fénylett Márk kezében, ahogy ámulattal nézte.

Most pedig ha megengeditek, bemutatnám a második próba vezetőjét: a Sárkányt. Ő az erőt szimbolizálja, de kétlem, hogy rajta túljuttok - hi-hi-hi - kuncogott Manómama.

- Na, ma ki vágyik rá, hogy borzasztó tüzem marja szét?

- Két bátor és rendíthetetlen katona!

- Akkor lássuk, hogy mit tudtok! A feladat egyszerű. Tüzet fogok fújni rátok, és nektek mindössze 3 percig túl kell élnetek.

- Rendben, akkor kezdjük!

A Sárkány azonnal elkezdett

tüzet fújni. Martin és Márk szerencsére éppen időben ugrottak el. Közben a Térkép gyorsan beleugrott Márk ölébe - aki kijött eddigi rejtekéről - és a Térképet a tűz felé fordította, aki szerencsére időben kapcsolt, és kieresztette a saját patakmintázata vizét. Így nyertek egy kis időt. Már csak másfél perc volt hátra, de Térképből rohamosan fogytak a patakok, így a tűz már majdnem elhatalmasodott rajtunk, amikor hirtelen abbamaradt. Martin hátba lökte a Sárkányt, így benyelt egy kicsit a saját tűzéből. A Sárkány nagy nehezen feltápáskodott és így szólt:

- Gratulálok, megnyertétek a második próbát is, itt van győzelmetek gyümölcse, a második energiamaag.

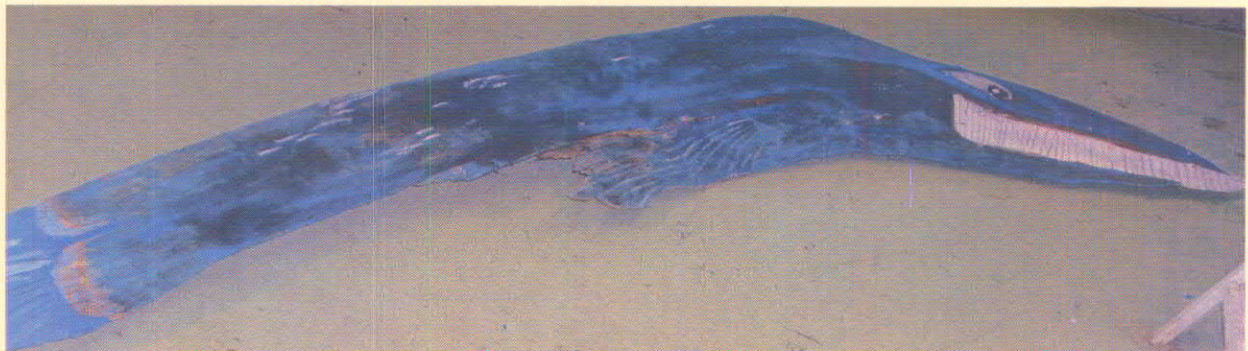
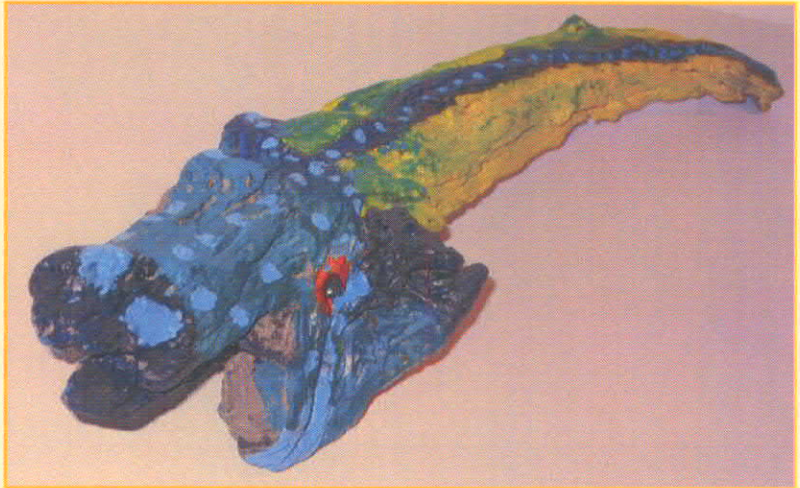
- Nem maradt más hátra - szólt a Térkép - odavezetlek benneteket a harmadik, egyben az utolsó próba vezetőjéhez, aki a bölcsesség szimbóluma.

Pár perc múlva hűvös tengeri szél csapta meg az orrukat, és hamarosan kiértek egy hatalmas medencéhez, amelyben egy kék bálna úszkált, aki így szólt:

- Én vagyok a harmadik próba vezetője. Lássuk, kiálljátok-e az utolsó próbát is!

Hirtelen olyan hangot hallottak, mint amikor rengeteg kő gördül le egy magas hegyről. Hátranéztek, és ott állt egy hatalmas bálnát ábrázoló kőszobor mögöttük.

- Nektek is ez lesz a feladatotok, a gondolataitokkal kell összeraknotok ezt a bálnaszobrot, és ha sikerül megkapjátok a harmadik magot is.

S abban a percben hatalmas robajjal, újra darabjaira hullt a kőszobor.

Martin lassan elkezdett gondolkodni és már hallották is a kövek gördülését. Ekkor megállt, hogy Márk is érvényesüljön. Lassan gondolataiba merült ő is és a kövek újra megmozdultak.

- Márk, vigyázz! - kiáltott Martin. Márk nem értette, hogy Martin miért állította le, de abbahagyta, amit addig csinált. Hátrafordult, és meglátta a Bálnát, amint a hátán feküdt a vízben. Abbahagyta az elmélkedést és elkérte öccsétől azt a magot, amit a Manómama adott nekik. Kinyitotta a bálna hatalmas száját és belerakta a magot. Ekkor a Bálna lassan kinyitotta a szemét és rájött, hogy ez a fiú mentette meg az életét, ezért szó nélkül átadta neki a harmadik magot, és utána csak ennyit mondott:

- Köszönöm. - S lassan mozogva előhozott valami kis tárgyat a medence aljáról. Egy kis arannyal díszített ezüst iránytűt. Mielőtt megkérdezhették volna a fiúk, hogy minek kapták meg ezt az iránytűt, a Bálna így szólt:

- Ha ezt az iránytűt követve mindig észak felé mentek, megtaláljátok az apukátok holttestét, és a magokkal őt is feléleszthetitek.

- Köszönjük a tanácsot Bálna, és most ha megbocsátasz, mennünk kell.

- Rendben, sziasztok.

S mintha ez az egész meg sem történt volna a két testvér már indult is hazafelé. Útközben nagyon éhesek lettek, ezért elfogyasztották a maradék elemózsiáikat is. Miután végeztek, felálltak és újra útra kerekedtek. A házuk nagyon közel volt, de már nagyon beesteledett, alig láttak valamit. De valamit mégiscsak láthattak, mert három szempár tűnt fel a sötétben. Farkasok voltak húsrá éhezve. A vezér közeledett elsőként, és már ugrott is rájuk. Márk szerencsésen félreugrott, de Martin nem úszta meg ennyivel. Neki elkapták a lábát a farkasok, és csak pillanatokon múlt minden... Márknak eszébe jutott, hogy érkezett a pillanat, amikor egyedül kell cselekednie. Elővette a hátizsákjában békésen szundikáló Térképet, s így szólt hozzá:

- Figyelj, Térkép, meg kell enned azt az energiamagot, és ettől olyan szupererőre kapsz, hogy még a segítségemre lehetsz! Löveld egy dunányi vizet a farkasokra!

Amint a farkasok megéreztek a hideg vizet, már iszkoltak is. Aztán Márk odament Martinhoz és megnézte, hogy súlyos-e a sebe. Sajnos igen súlyos volt. Ezért segítségül hívta a Térképet, aki szupererejével hatott a fiú sebére. Vártak egy kis ideig és seb már be is gyógyult. Gyorsan felálltak és továbbsiettek, nehogy még egy ilyen veszedelmes kalandban legyen részük.

Végre hazaértek. Otthon jól eldugták a még megmaradt magot és lefeküdtek aludni. Másnap reggel korán keltek, hogy az iránytűt követve kimenjenek a temetőbe. Kiásták apjuk holttestét és a szíve helyére odarakták az utolsó energiamagot. Még egy perc sem telt bele, máris felébredt. Mindnyájan örültek, hogy mindenki él és virul. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

A mű keletkezéséről...

A három varázsmag című mese szerzője az „uszadékfák festésének visegrádi mestere”. Fantáziája hihetetlen lényeket teremt, ha elé kerül egy-egy kisebb vagy nagyobb fadarab.

Mivel a hősök egy része fizikailag már egy ideje létezett, a pályázat lehetőséget adott arra, hogy egy történetben találkozzanak is, sőt kiegészüljenek újabb figurákkal – és illusztrálják a lóditó író meséjét. Hősei mind saját munkái, anyaguk: festett uszadékfa, méretük és kreativitásuk: nagy, színviláguk: varázslatos.

A lények külön életet is élnek. Most is épp egy vándorkiállításon szerepelnek a szentendrei Vizes Nyolcasban, így csak fotó formájában illusztrálják a szöveget.

